

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rožnika 1910.

Leto XI.

Za morjem.

Zadnjič se nasmeje solnce
pa zatone za vodó ...
Kam se skrilo pač je solnce?
Kam je radostno zašlo?

Saj ne veste, pa četudi
dni ugibali bi tri!
Barčica le ve samotna,
ki za solncem v noč hiti.

V dalji sivi — tam za morjem
v širni pohiti pristan;
po gorica, po poljanah
kliče jo srebrni dan.

Tam v višinah — sredi zvezdic
solnce naše je doma;
z Vilo — srečo tam kraljuje
na prestolu vrh nebá.

Njima strežejo meglice,
morja hčerke zlatih las,
na zemljó kraljice, kralja
nosi vsaka svoj ukaz.

Tam možički — vsi kraljički —
dolgi so le tri pedi;
vsak srebrno nosi krono,
suknjo zlato — pipipi ...

Na zelenem vsakem griču
sveti tamkaj se gradič,
in s kraljičico — sestrico
poje noč in dan kraljič.

Krasne so kraljične male,
kakor zarja vse krasné:
svila mehka jim obleka,
a zlato so njih lasje.

Strune vbrane jim igrajo
Palčki gozdnega miru,
po kotičkih vsi sedijo:
dideldi, oj, dideldu ...

Radost vriska po gradičih,
po deželi vriska vse;
smeje solnce se v višavah,
Vila — sreča smeje se. —

Daleč to je — tam za morjem,
kamor ne dospesh nikdar;
samo barčica tja pride,
drzni z barčico mornar.

Pa ne vrne barčica se,
ne mornar več v rodni kraj —
hm, prelepo je za morjem,
pa bi hodil še nazaj!

Jos. Vandot.

